

Pomladanske slike.

1.

Ozginila odeja je studena,
Pomlajen kaže zemlja nam obraz;
Nižava, gora zopet je zelena,
Na dan cvetice zove mladi čas.

Poljubljajo metulji je, buče,
In v čašicah si iščejo medice;
Po logu tihem pesmice vesele
Razlegajo se lahkokrilih ptic.

*

Ko radost nova vse stvari navdaja,
Da gora se oživlja in raván:
I meni radost nova v srcu vstaja,
In pesmi jasne mi hité na dán.

2.

Vijolice male, zakrite
Med mah ste in trnje bodeče,
Pozdravljene srčno bodite,
Cvetice prijetno dišeče!

Ve, hčericе zgodnje pomladi,
Otroku in starcu ste mile;
Saj v šopke vas zbirajo radi,
Da z vonjem srcé bi pojile.

*

Ponižnost ne išče pohvale
In svetu ne kaže vrlín;
Pa skrite ne bodo ostale,
Na vek jim bo živel spomín.

3.

Pomladno jutro kliče
Na polje me, na solnčne griče;
Po cvetih kaplje se bleste
Kot biseri tako lepé.

Na grobje pot me pelje,
I tukaj pomlad rože stelje;
In jutranje se kaplje tod
Na grobih bliskajo povesod.

*

Ko kaplje zrem rosíce:
Tam biseri, a tu solzíce —
Neštetih tožnih src solzé
Na grobja rožah se mi zdé.

4.

Pod skalo potočič veseli
Izvira in v selo hití;
Bregove pa zvonček mu beli,
Trobenica zlata krasi.

Pri vodi otroci pojéjo,
Pozdravljajo pomlad ljubó;
V rumenkaste kodre pletéjo
Pomladnih si rožic zlató.

*

Raduj se, o družbica mala,
Veselja ti nič ne kalí;
Nedolžnost ti v srcu je zala,
Očesec ti skrb ne mračí.

5.

Slovesno zvonovi zvonijo,
Razlega veselo se petje,
In luči neštete gorijo
V svetišču, ki venča je cvetje.

Kadilna meglica v višave
Dviguje se danes dišeča;
Krog svete cerkvene zastave
Pa molijo srca goreča.

*

Pomladni se praznik obhaja:
Velikanoč, praznik vstajenja;
Zmagalec iz groba nam vstaja,
Napočil je dan odrešenja.

6.

Pomladna, mila noč na zemljo pade,
Večernega je zvona vtihnil glas,
Prižgane so na nebu zvezd mirjade,
Priplaval lune blede je obraz.

Ko v tihem miru sladko zemlja spava,
Vtopljeno v misli mi bedi srce;
Tje v rajske višočine duh mi plava,
V nebo hité kopneče mi želje.

*

Oj, zagrinjalo to je čudno, krasno,
Ki željnemu pogledu skriva raj;
Kakó pač mora biti lepo, jasno,
Kar sreči in očém je skrito zdaj!

Janez Bilc.

Črnošolec.

(Spisal Krasjanin.)

I.

Se se spominjam, kako je sedel
na leseni klopici onemogli starček.

Ko sem bil še med bosopetniki in smo letali po vasi od hiše do hiše, prihajal je večkrat k nam, prosil požirka vina ali krajcarja za duhan. »Ubogi Rebula«, rekal je moj oče, »kam si revež zašel?« Če so mu dali krajcar, zahvalil se je starec: »Bog vam povrni in sveti Anton Padovanski!« ter pregibal se dalje na dveh bergljah. Res nekaj čudnega bilo je na njem. Njegova uvela, sesédla postava je še vedno izražala nekako gosposko nežnost, v kateri je pač bujil v svoji mladosti. Skoro bojim se opisovati njegovo telesnost, tako razdejan in raztrgan je bil po celem životu. Ni noga, ni roka, ni okó, ni uhó ni mu več opravljalo odločenega posla. »O moja mladost! Ko bi bil še enkrat rojen, kako bi hotel živeti, kako ceniti svoje duševne in telesne sile! O gorjé, gorjé!« mrmral je starec na klopici in govoril sam s seboj

nerazumljivo. Otroci pa v samih srajcah so se mu smejali ter mu izmikali berglji iz naročja. On pa je še bolj čudne besede izgovarjal, da si nobeden ni zapomnil niti zloga, ter jim žugal s palicama.

Včasih pa smo mu vendar šli po duhana v vaško prodajalnico.

Danes je stari Matejček Rebula privlekel svojo sprhlo, zastareló suknjo iz škrinje in napravil se na odhod iz svoje osamele bajtice. Pomolivši v zakajeni latinski knjigi pogledal je v tobačnico, je-li kaj v njej, otipal srečno v žepu rutico za nos, odkašljajal se in odhrkal, težavno pljunil pred se ter nastavljal za prvi korak svoji berglji. Polahko drsaje zapuščal je svoj stan na koncu vasi in nameril proti glavni vasi — Nabrežini.

Gredé mimo svoje rodne hiše, je moral gledati, kako so vozili sinovi njegovega brata obložene posode grozdja v domačo klet. Postal je, krepko zakašljajal, da bi ga slišali pred dvorom in mu dali le sam grozdček, ker prositi svoje sorodnike ga je bilo sram. Le hlapci so